

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Iwona Wójcik**

po rozpoznaniu w dniu 05 grudnia 2018 r. sprawy karnej

J. S. s. K. i M. zd. A.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 31 maja 2017 r. do 07 grudnia 2017 r. w N., rejonu (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu sygn. akt (...) w dniu (...) poprzez nielożenie na utrzymanie swojego dziecka M. S., gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość, co najmniej 3 świadczeń okresowych

tj. o przest. z art. 209 § 1 kk

uniewinnia oskarżonego **J. S.** od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa. **Sygn. akt II K 567/18**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2018 r.

J. S. stanął pod zarzutem tego, że w okresie od 31 maja 2017 r. do 7 grudnia 2017 r. w N. rejonu (...) uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu sygn.(...) w dniu (...), poprzez nielożenie na utrzymanie swojego dziecka M. S., gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych – tj. o przest. z art. 209 §1 kk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia (...). sygn.(...) orzeczono rozwód oskarżonego J. S. z S. S.. Zasadzono także od oskarżonego na rzecz małoletniej córki M. S. alimenty w wysokości 500 złotych miesięcznie płatnych do 10 dnia każdego miesiąca.

/ **dowód** – kopia wyroku z dnia 6 grudnia 2010 r. k. 5, zeznania S. S. k. 61, k. 9, k. 17/

Oskarżony nie dokonywał dobrowolnych wpłat na poczet zasądzonych alimentów, dlatego też ich egzekucję oddano Komornikowi Sądowemu R. L.. W toku czynności egzekucyjnych ustalił on, że oskarżony nigdzie stale nie pracuje, nie pobiera świadczeń z ZUS, ale dokonuje dobrowolnych wpłat w wysokości 500 złotych na poczet egzekwowanych należności. Niezależnie od tego Wójt Gminy N. przyznał na rzecz pokrzywdzonej świadczenie z funduszu alimentacyjnego.

/ **dowód** – zaświadczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu R. L. z dnia 9 sierpnia 2017 r. k. 3, zeznania S. S. k. 61, k. 9, k. 17//

W zarzucanym okresie czasu – tj. od 31 maja 2017 r. oskarżony w dniu 9 sierpnia 2017 r. wpłacił na poczet alimentów kwotę 500 złotych, kolejne takie same kwoty wpłacał w dniach 21 września 2017 r., 7 października 2017 r., 14 listopada 2017 r. oraz w dniu 11 grudnia 2017 r.

/ **dowód** – informacja Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu R. L. z dnia 9 sierpnia 2017 r. k. 23/

Oskarżony J. S. słuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 29) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, iż z całych sił będzie się starał spłacić zaległości alimentacyjne i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Przed Sądem oskarżony nie stawiał się, dlatego też wcześniej złożone wyjaśnienia zostały odczytane (k. 61).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w żaden sposób nie mogą zostać wzięte pod uwagę w ustaleniach faktycznych sprawy. W szczególności nie sposób podzielić jego deklaracji, że zrozumiał postawiony mu zarzut. Jak wskazał w złożonych wyjaśnieniach i był to jedyny merytoryczny ich fragment – będzie się starał wyrównać zaległości alimentacyjne. Wynika z tego, iż wedle tego, co rozumiał – istota postawionego mu zarzutu miałby skupiać się na doprowadzeniu do zaległości alimentacyjnych. Takowe niewątpliwie były – lecz nie one były kluczowe w świetle postawionego mu zarzutu. W konsekwencji Sąd uznał, że deklaracja oskarżonego o tym, że przyznaje się do zarzutu wynikała z jego niezrozumienia.

Wskazana ocena wynika z następujących okoliczności: po pierwsze – już w informacji komornika z dnia 9 sierpnia 2017 r. (k. 3) wskazano, że oskarżony dobrowolnie dokonuje miesięcznych wpłat w kwocie 500 złotych. Wpłaty te dotyczą egzekucji należności alimentacyjnych, więc oskarżony wbrew temu co deklaruje łoży na utrzymanie córki. Z jego punktu widzenia było natomiast kwestią co najwyżej drugorzędną czy egzekucja dotyczy zaległości wypłacanych wcześniej przez fundusz alimentacyjny czy też należności bieżących. Jeżeli wiedział, że komornik egzekwuje od niego alimenty w wysokości 500 złotych miesięcznie, to takie kwoty wpłacał. Natomiast po drugie – oskarżony mimo przerwy we wpłatach – był jednak systematyczny, dokonywał ich, co miesiąc od sierpnia do grudnia 2017 r. (k. 23). Jest także zrozumiałe, że robił to na konto komornika a nie matki dziecka, jeżeli była egzekucja to on był naturalnym adresatem.

Zeznania świadka S. S. (k. 61, k. 9, k. 17) nie wnosily istotnych informacji w świetle postawionego zarzutu. Jeżeli oskarżony nigdy nie płacił alimentów na rzecz córki do rąk matki – to nie jest to jednoznaczne, że uchylił się od obowiązku łożenia na utrzymanie. W momencie uzyskania przez świadka od komornika zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji, uzyskiwała świadczenia z funduszu więc było zrozumiałe, że w jej ocenie i osobistym odbiorze – oskarżony nic nie płacił.

Dla ustaleń faktycznych w sprawie najistotniejsze były kopie dokumentów egzekucyjnych – ta na ich podstawie w sposób nie budzący wątpliwości ustalono, że oskarżony w zarzucanym okresie czasu wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego. Komornik Sądowy R. L. w piśmie z dnia 23 stycznia 2018 r. (k. 23) w sposób jednoznaczny wskazał jakie kwoty i kiedy wpłynęły od oskarżonego. Takie same informacje ujęto w uzasadnieniu decyzji o uznaniu oskarżonego za dłużnika alimentacyjnego (k. 24), zaś inną sprawą jest, że podstawą tej decyzji był brak wpłaty za jedynie lipiec 2017 r.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn. Wręcz przeciwnie – dowody te w sposób nie budzący wątpliwości pozwoliły na ustalenie, oskarżony jest niewinny.

Przedstawiony zarzut dotyczył uchylenia się od wykonania obowiązku alimentacyjnego ustalonego co do wysokości orzeczeniem sądowym – jeżeli łączna wysokość zaległości stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń

okresowych. Czy ten miał natomiast zostać popełniony w okresie od dnia 31 maja 2017 r. do dnia 7 grudnia 2017 r. Data początkowa wskazuje, iż oskarżyciel publiczny skonstruował zarzut w oparciu o znowelizowany art. 209 §1 kk – dlatego też kluczowe było ustalenie czy istnieje stosowne orzeczenie sądowe, czy zaległość przekracza ustaloną dolną granicę i czy po stronie oskarżonego zachodzi zamiar uchylania się od tego obowiązku, to znaczy czy ewentualnie ustalone zaniechanie jest zawinione.

W realiach niniejszej sprawy brakuje dwóch kluczowych elementów, które decydują o przestępczym charakterze czynu. O ile istnienie orzeczenia nie budzi wątpliwości to brak jest koniecznej zaległości oraz zachowania oskarżonego, które można by opisać jako uchylanie się. W zarzucanym okresie oskarżony z pewnością miał zaległość obejmującą lipiec 2017 r., zakładając zaś że także nic nie wpłacił za czerwiec 2017 r. (brak precyzyjnej informacji od komornika) – to i tak zarzucany czyn mógł popełnić dopiero 31 sierpnia 2017 r. gdyby do tego czasu nie wpłacił trzeciego świadczenia okresowego – a to wpłacił w dniu 9 sierpnia 2017 r. (k. 23).

Jak ponadto zostało wcześniej wskazane, Sąd w zachowaniu oskarżonego nie dopatrywał się znamienia uchylania się, czyli nie wykonywania obowiązku mimo możliwości przy jednoczesnej złej woli wyrażającej się w unikaniu płacenia alimentów. Oskarżony dokonywał systematycznych i dobrowolnych wpłat na poczet egzekwowanych alimentów do komornika (k. 3, k. 23), co świadczy że nie miał on zamiaru uchylania się od łożenia na utrzymanie córki. Fakt, iż nie były one płacone bezpośrednio do rąk matki również nie świadczy o takim zamiarze jeżeli miał on świadomość ciężącego na nim obowiązku i go realizował w objętym zarzutem okresie w taki właśnie sposób i w pełnej wysokości.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oskarżonego J. S. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.